

Tichá Spálňa

Juraj Poništ

Venovanie

Venujem milovanej Sophii

Pod'akovanie

Ďakujem Zuzke Ľuptákovovej, že ma
neopustila ani uprostred búrok,
ďakujem Miške Kubaščíkovej za ilustráciu
titulnej strany a jednotlivých kapitol.

Juraj Poništ

2018

Tichá spáľňa

ISBN 978 – 80 – 973056 – 9 – 7

Obsah

Predspev k Tichej spálni	4
Morský pútnik sa zachveje	6
Krok do neznáma	10
Šepkanie vetra	15
Návrat Čiernej duše.....	19
Trinásta komnata	26
Sloboda v okovách	31
Kto som?	34
Medzi tieňmi.....	39
Spáľňa prázdnu ostala	41

Predspev k Tichej spálni

*Už počuješ, spoza dverí,
šepot detí vystrašených,
brodiacich sa trňmi, tmou,
v labyrintoch vlastných snov...*

*V ich očiach svieti v temnotách,
iskra šťastia zrodená,
démonmi preklínaná,
slzami anjelov očistená,*

*Pod', pútnik po poznaní prahnúci,
zaplať daň tejto zemi povinnú,
nech sa v Tichej spálni,*

oči Tvoje k bráne nebies pozdvihnú

Kapitola prvá

Morský pútnik sa zachveje

„To čo vždy, Kips?“ spýtala sa Helga bezvýrazne a ani nečakajúc na odpoveď, začala z pípy čapovať do krígl'a zlatistú tekutinu. Hostinská Morského pútnika si ako stovky ráz predtým s obrovskou slasťou vychutnávala pohľad na jemnú hru svetla skrz tenký prúd piva. V tom výjave bol zvláštny nádych jednoduchosti, ktorá Helgu tak fascinovala. „Nie, Helga, ďakujem,“ rýchlo hostinskú zastavil nízky zavalitý muž s plešinou vypálenou uprostred masných hnedých vlasov a s vrzgotom za sebou zatvoril dvere hostinca. Chvíľu iba tak postával pri prahu, upierajúc pohľad skrz jeden z oblokov týčiacich sa v rade oproti dlhému pultu z ebenového dreva.

„Od poslednej plavby Purpurovými brehmi som si dal záväzok, že sa chľastu už v živote nedotknem. Rozhodol som sa tak na znak vďaky, že ma tie beštie nedostali.“ Kips si náhlivo vreckovkou strhol z čela lesklé kropaje potu. Helga nedôverčivo zdvihla pohľad od z polovice naplneného krígl'a.

„Helga, ak kupcovi nie je po chuti, tu by sa jeden vyprahnutý krk našiel,“ ozval sa už podnapitý vychudnutý rybár v upotenej ľanovej košeli, odpočívajúci

na jednom zo stolov v najvzdialenejšom rohu miestnosti pri vyhasnutom kozube. Hostinská však na opilcovu výzvu vôbec nereagovala. Ochotná pristúpiť na Kipsovú hru, položila krígel' na pult a otočila sa k policiam, ktoré ovisali pod náporom fliaš tvrdého alkoholu. „Ako vidím, ešte stále ho máš,“ nenútene nadhodil Kips, keď vykročil

pomedzi skromnú klientelu návštevníkov k pultu, zatiaľ čo sa hostinská s veľkou vervou pustila do leštenia vysokého zrkadla, zaveseného uprostred políc.

„Aj ho mať budem,“ rozhodne vyhlásila Helga, pričom v odraze vystrúhala na kupca široký vzdorovitý úsmev. „Ach Bože,

vyzerám hrozne,“ skonštatovala tragicky, prudko sa zvrtila na päte a zdvihla k očiam zhluk pramienkov ohnivočervených vlasov. „Pozri, celkom sú zničené,“ povedala zdesene smerom ku Kipsovi, ktorý sa medzi časom usadil na vysokú stoličku k pultu rovno oproti nej.

„Nie je to také zlé,“ snažil sa ju navonok upokojiť kupec a kývnuc hlavou k Helginým zafúľaným červeným šatám